

Suzan Kol i ns
RA | AWETO NA OGNOT

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

Местото каде ќе дознаеш

што навистина вреди да се прочита...

Наслов на оригиналот издаден од страна на **Scholastic Press, Scholastic Inc.**

Catching fire

© **Suzanne Collins, 2009**

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа **Сакам книги, 2011**

*Сите права обезбедени и задржани во договор со Suzanne Collins
c/o Intercontinental Literary Agency*

Превод Ивана Николовска

Коректура Александра Христов

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Маркет менаџер Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Компјутерска обработка Владимир Мирчевски

Сите права за книгата и нејзините продолженија се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во било која форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

RA | AWETO NA OGNOT

Suzan Kol i ns

Vtoro prodol`eni e od
I gri te na gl adni te

PRV DEL
TRI BUTI TE

PRVA GLAVA

Ја притискам матарката помеѓу рацете иако топлината од чајот веќе одамна испари од заледениот воздух. Моите мускули се цврсто стегнати од студот. Ако глутница од диви кучиња се појави во овој момент, шансите дека ќе успеам да се качам на дрво пред тие да можат да ме нападат - не се на моја страна. Треба да станам, да се раздвижам и да ја размрдам вкочанетоста од моите раце и нозе. Но наместо тоа, јас седам. Исто толку неподвижно како и карпата под мене, додека зората почнува да ја осветлува шумата. Не можам да се борам со сонцето. Можам само беспомошно да набљудувам додека тоа ме вовлекува во денот од кој се плашам веќе со месеци.

До пладне сите ќе бидат во мојата нова куќа во *Селото на победниците*. Репортерите, камерманите па дури и Ефи Тринкет, мојата стара придружничка од Капитол, ќе дојдат во Реон 12. Се прашувам дали Ефи и сега ќе ја носи таа глупава розова перика, или сега ќе одбере некоја друга нездрава боја специјално за *Победничката тура*. Ќе има и други кои ќе чекаат, исто така. Персонал за услуги за да ја задоволи секоја моја потреба за време на долгото патување со воз. Тим за подготовки за да ме разубави за јавниот настап. Мојот стилист и пријател, Чина, кој ги дизајнираше прекрасните костуми кои направија да оставам силен впечаток во *Игрите на гладните*.

Да беше до мене, јас би се обидела комплетно да ги заборавам *Игрите на гладните*. Никогаш да не зборувам за нив. Да се преправам дека тоа не било ништо друго, освен лош сон. Но *Победничката тура* го прави тоа невозможно. Стратешки сместена

точно помеѓу минатогодишните и следните *Игри на гладните*, тоа е начинот за Капитол да го одржи ужасот свеж и незаборавен. Ние од реоните, не само што сме принудени да ја помниме челичната канџа на моќта на Капитол, туку сме принудени и да ја славиме. А оваа година, јас сум една од главните ѕвезди. Ќе мора да патувам од реон до реон, да стојам пред веселата толпа луѓе која потајно ме презира, да погледнам во лицата на семејствата чии деца јас сум ги убила...

Сонцето станува сè посилено, па одлучувам да станам. Сите мои зглобови се жалат, а мојата лева нога толку долго беше заспана што ми требаат неколку минути одење за да ја вратам назад во нормална состојба. Во шумата бев три часа, но навистина немав намера да ловам. Немам ни зошто. За мајка ми и мојата помала сестра, Прим – тоа веќе не е важно. Тие можат да си дозволат да купат месо од месарницата во градот иако никој од нас не го сака тоа месо повеќе отколку она свежото од шумата. Но, мојот најдобар пријател, Гејл Хоторн, и неговото семејство ќе зависат од денешниот плен и јас не можам да ги оставам на цедило. Почнувам да работам на прикривање на замката која ја поставив што обично трае околу час и половина. Во времето кога одевме на училиште имавме време претпладне да ги провериме стапиците, да ловиме, да го собереме пленот, па дури и да го однесеме во градот за да го продадеме на пазарот. Но сега кога Гејл почна да работи во рудниците за јаглен, јас немав што друго да правам по цели денови, па ја презедов целата работа.

Досега Гејл веќе сигурно е стигнат во рудникот, се спушил во глумата длабочина со оној лифт од кој ти се превртува стомакот и почнал да работи во јагленовата прашина. Знам како е таму долу. Секоја година на училиште, како дел од нашиот тренинг, нашето одделение мораше да ги посетува рудниците. Кога бев мала, беше само малку непријатно. Клаустрофобичните тунели, загадениот воздух, придушената темнина на сите страни. Но откако мојот татко и неколку други рудари беа убиени во експлозија, ед-

вај можев да стапнам во лифтот. Обиколката на рудниците секоја година за мене стана неподносливо исцрпување. Двапати толку многу ми се слоши од самата помисла на тоа што мајка ми ме задржа дома мислејќи дека сум болна од грип.

Помислувам на Гејл. Оној Гејл кој е навистина жив само во шумата со нејзиниот свеж воздух, сончевата светлина и чиста вода која жубори. Не знам како го поднесува тоа. Добро... да, знам. Тој го поднесува тоа затоа што така може да ја нахрани мајка си и двајцата помали браќа и сестра. И еве ме сега мене со куп пари, многу повеќе од доволно за да ги нахранам двете наши семејства, а тој не сака да земе ниту една единствена паричка. За него е многу тешко дури и да ми дозволи да му носам месо, иако тој несомнено ќе се грижеше за мајка ми и Прим во случај јас да загинав во *Игрите*. Му кажав дека ми прави услуга со тоа, затоа што седењето дома по цел ден ме доведува до лудило. И покрај тоа, никогаш не им го носам месото кога тој е дома. Што и не е толку тешко да се темпира со оглед на фактот дека тој работи дванаесет часа во денот.

Единственото време сега, кога навистина го гледам Гејл, е во неделите. Кога се сретнуваме во шумата за да ловиме заедно. Сè уште е најдобриот ден во неделата, но не е како што беше порано, кога можевме сè да си кажеме еден на друг. *Игрите* го отруле дури и тоа. Продолжувам да се надевам дека, како што поминува времето, така ќе го вратиме стариот однос помеѓу нас, но дел од мене знае дека тоа е залудно. Нема враќање назад.

Застанувам на добро растојание од стапиците: осум зајаци, две верверици и дабар кој се заплеткал во стапицата од жици која Гејл сам ја направи. Тој е нешто како волшебник за стапици. Со оваа стапица, на пример, го наамува пленот и откако ќе се улови во неа го крева нагоре за да биде надвор од дофат на грабливците. Прави и неверојатни корпи со кои можеме да фатиме многу риби. Повторно почнувам да ја местам секоја замка, знаејќи дека никогаш нема да можам да го имам неговото изострено око и

неговиот инстинкт за да предвидам по која патека ќе помине пленот. Тоа е повеќе од искуство. Тоа е природна дарба. Исто како што јас можам да стрелам кон некое животно во речиси комплетна темнина, а сепак да го соборам со една стрела.

Додека се приближувам назад до оградата која го опкружува Реон 12, сонцето е искачено високо. Како и секогаш, слушам за момент, но нема зуење на електрична енергија. Многу ретко и има, иако ова нешто би требало да работи постојано. Се свиткувам низ отворот на крајот од оградата и излегувам во Медоу, на само едно фрлање со камен од дома. Мојот стар дом. Сè уште можеме да го зачуваме, бидејќи се води како официјално живеалиште на мајка ми и сестра ми. Ако јас сега умрам, тие ќе треба да се вратат таму. Но сега засега, тие се среќно лоцирани во новата куќа во *Селото на победниците*, а јас сум единствената која го користи малото тесно место каде што бев израсната. За мене, тоа е мојот вистински дом.

Сега одам таму за да ја соблечам облеката. Да ја заменам старата кожна јакна на татко ми со пристојно волнено палто кое секогаш се чини претесно во рамениците. Да ги оставам моите меки, износени чизми за лов и да земам еден пар скапи фабрички изработени чевли кои мајка ми ги смета за посоодветни за некој од мојот ранг. Веќе ги вратив лакот и стрелите во тајното шупливо дрво во шумата. Иако времето одминува, си дозволувам неколку минути да поседам во кујната. Изгледа толку напуштено без оган во огништето, без чаршав на масата. Тагувам по мојот стар живот овде. Едвај крпевме крај со крај, но јас знаев каде припаѓам, знаев каде ми беше местото во тоа грдо парче време што тогаш беше мојот живот. Посакувам да можев да се вратам назад во тоа време, затоа што кога мислам на минатото, тоа се чини толку безбедно во споредба со сегашноста, каде јас сум толку богата и позната... и толку мразена од страна на Органите на власта на Капитол.

Некаков звук кај задната врата го привлекува моето внимание. Ја отворам и го здогледувам Тиквичка, запуштениот стар

мачор на Прим. Тој не ја сака новата куќа речиси исто толку колку што не ја сакам ни јас, и секогаш ја напушта кога сестра ми е на училиште. Никогаш не сме биле особено наклонети еден кон друг, но сега го имаме ова нешто што нè спојува. Му дозволувам да влезе, го хранам со дебело парче месо од дабарот, па дури и малку го чешкам помеѓу ушите. „Гнасен си, го знаеш тоа, така?“ го прашувам. Тиквичка ја поттурнува мојата рака за уште чешкање, но мораме да одиме. „Ајде.“ Го кревам нагоре со една рака, го грабам мојот плен со другата, и ги изнесувам надвор на улицата. Мачорот слободно скока од моите раце и исчезнува под една грмушка.

Чевлите ми ги набиваат нозете додека одам по јагленосаната улица. Поминувајќи низ тесните патчиња и дворови доаѓам до куќата на Гејл за минута. Неговата мајка, Хазел, ме гледа преку прозорецот каде е навалена преку мијалникот во кујната. Ги брише рацете од престилката и исчезнува за да ме пресретне на вратата. Ми се допаѓа Хазел. Ја почитувам. Експлозијата која го уби татко ми исто така го зеде и нејзиниот маж, оставајќи ја неа со тројца момци и бебе од неколку дена. Помалку од една недела откако се породиле, веќе беше надвор на улиците и бараше работа. Рудниците не беа опција кога имаш бебе за кое треба да се грижиш, но успеа да се вработи во пералница за алишта кај еден од трговците во градот. На четиринаесет години, Гејл, најстарото дете, стана главниот издржувач на семејството. Веќе беше пријавен за добивање на бесплатна храна, што им носеше малку леб и зејтин во замена за внесување на дополнително ливче со неговото име во влечењето на трибутите иако уште тогаш беше многу вешт со стапците. Но ни тоа не беше доволно за да одржи семејство од петмина без Хазел до коска да ги соголи прстите на таа штица за перење алишта. Во зима нејзините раце стануваа толку црвени и испукани што крвареа и на најмала дразба. И сè уште ќе ѝ беа такви ако мајка ми не ѝ ја дадеше онаа крема којашто ја измисли. Но тие се цврсто решени, Хазел и Гејл, дека другите деца, дванаесет-

годишниот Рори, десетгодишниот Вик, и бебето, четиригодишната Роза, никогаш нема да се пријават за добивање бесплатна храна.

Хазел се смее кога го здогледува пленот. Го зема дабарот за опашката и ја проценува неговата тежина. „Ова ќе направи убава чорба.“ За разлика од Гејл, таа нема проблем со нашиот договор за ловење.

„А има и добро крзно“, одговарам. Ме теши присуството на Хазел. Секогаш заедно го проценуваме пленот. Таа ми става чаша чај од билки кој благодарно го стегнувам со замрзнатите раце. „Знаеш, кога ќе се вратам од турата, мислев можеби да го земам Рори со мене некогаш. После училиште. Да го научам да стрела.“

Хазел кимнува. „Тоа би било добро. И Гејл сакаше да го направи тоа, но тој ги има само неделите, а мислам дека нив ги чува за тебе.“

Не можам да го запрам црвенилото кое ми ги преплавува образите. Тоа е глупаво, секако. Тешко дека има некој кој ме познава подобро од Хазел. Таа знае за поврзаноста која ја имам со Гејл. Сигурна сум дека многу луѓе претпоставуваа дека ние на крајот ќе се земеме иако јас никогаш не сум размислувала за тоа. Но тоа беше пред *Игрите*. Пред мојот партнер трибут, Пита Меларк, да изјави дека е лудо заљубен во мене. Нашата романса стана клучната стратегија за нашиот опстанок во арената. Иако тоа не беше само стратегија за Пита. Не сум сигурна што беше за мене. Но сега знам дека не беше ништо друго освен нешто болно за Гејл. Моите гради се стегаат сега, кога ќе ми текне дека на *Победничката тура*, Пита и јас ќе мораме повторно да се претставуваме како заљубени.

Го голтам чајот набрзина иако е врел и станувам. „Подобро да тргнам. Да се средам за да бидам претставителна пред камерите.“

Хазел ме прегнува. „Уживај во храната.“
„Апсолутно.“

Мојата следна станица е црниот пазар каде што обично го правам најголемиот дел од размените. Пред неколку години тоа беше складиште за јаглен, но откако се распадна се претвори во место каде што луѓето илегално се разменуваат и прерасна во црн пазар кој работи по цел ден. Штом има некаков криминален елемент во целата таа работа, тогаш претпоставувам дека јас припаѓам таму. Ловењето во шумата која го опкружува Реон 12 прекршува најмалку десетици закони и се казнува со смрт.

Иако тие никогаш не го спомнале тоа, јас сум им должна на луѓето кои често го посетуваат црниот пазар. Гејл ми кажа дека Мрсната Сае, старата жена која служи чорба, започнала да собира пари за да нè спонзорира мене и Пита додека траеле *Игрите*. Тоа требало да важи само за оние луѓе на црниот пазар, но многу други луѓе слушнале и се приклучиле. Не знам колку точно собрале, но со оглед на тоа што цените на кој било подарок во арената беа енорни, колку и да било, помогнало во тоа што сум денес жива.

Уште не можам да се навикнам на тоа да ја отворам вратата од пазарот со празна торба за ловење, без ништо што би можела да го разменам, а сепак да ги чувствувам тешките пари во џебот на мојот колк. Се обидувам да поминам што повеќе тезги купувајќи кафе, кифли, јајца, конец и зејтин. На крајот, купувам три шишиња бел ликер од една жена која има само една рака, Рипер, жртва на несреќа во рудник која беше доволно паметна за да најде начин и да остане жива.

Ликерот не е за моето семејство. Тој е за Хајмич, човекот кој нè беше ментор на мене и на Пита во *Игрите*. Тој е груб, насилен и пијан најголемиот дел од времето, но ја заврши својата работа, а и повеќе од тоа што беше негова работа, бидејќи за првпат во историјата беше дозволено двајца трибути да победат на *Игрите*. Па без разлика на тоа кој е Хајмич, и него, исто така, му должам. И тоа засекогаш. Го купувам ликерот, бидејќи пред неколку недели тој бараше, но немаше ниту еден во продажба, па имаше ужасен испад, се тресе и врескаше наоколу исплашен од некои работи

што очигледно само тој можеше да ги види. Ја преплаши Прим до смрт и, искрено, ниту мене не ми беше многу забавно да го видам таков. Уште оттогаш ги складирам ликерите во случај да му се појави иста таква криза.

Креј, главниот *Одржувач на мирот*, се стаписува кога ме гледа со шишињата. Тој е стар човек со неколку прамени посивена коса измазнети настрана од неговото светло црвено лице. „Тие работи се премногу јаки за тебе, девојко.“ Тој би требало тоа најдобро да го знае. После Хајмич, Креј пие повеќе од кој било што некогаш сум го сретнала.

„Хмм, мајка ми го користи во лековите“, велем рамнодушно.

„Ах, да, тоа би можело да ја уништи и најмалата бактерија“, вели тој и фрла и самиот пари за едно шише.

Кога пристигнувам кај Мрсната Сае, се поткревам за да седнам на тезгата и нарачувам чорба која се чини дека е некој вид мешавина од тиква и грав. *Одржувач на мирот* по име Дариус доаѓа и купува една порција чорба додека јас ја јадам својата. Што се однесува до *Одржувачите на мирот*, тој е еден од моите омилени. Никогаш намерно не предизвикува страв кај луѓето со својата големина, а и добар е за да се пошегуваш со него. Тој најверојатно е во своите дваесетти години, но воопшто не изгледа постаро од мене. Нешто во неговата насмевка, неговата црвена коса чии прамени летаат секој на своја страна, му дава детски изглед.

„Зарем не би требало да си во воз?“ ме прашува тој.

„Ќе ме соберат напладне“, одговарам.

„А нели би требало да изгледаш подобро?“ прашува тој со гласен шепот. И покрај моето лошо расположение, не успевам да не се насмевам на неговото задевање. „Можеби некаква панделка во твојата коса или нешто слично?“ Ме потчукнува по плетенката, а јас благо му ја оттурнувам раката.

„Не грижи се. Кога ќе завршат со моето средување, човек нема да може да ме препознае“, велем.

„Добро“, вели тој. „Ајде за промена да ја покажеме малку гордоста на реонот, госпоѓице Евердин, а?“ Тој ја протресува главата кон Мрсната Сае како благ знак за неодобрување на сето ова и заминува да им се придружи на своите пријатели.

„Би сакала да ми ја вратите чинијата!“ Мрсната Сае извикува по него, но се смее додека го кажува тоа па воопшто не звучи грубо.

„Ќе дојде ли Гејл да те испрати кога ќе заминуваш?“ прашува таа.

„Не, тој не беше на листата“, вела. „Но го видов во неделата.“

„Па мислам дека требаше да биде на листата. Со оглед на тоа дека ти е братучед и сето тоа“, вели таа иронично.

Тоа е само уште еден дел од лагите кои ги предизвика Капитол. Кога Јас и Пита стигнавме до последните осум финалисти во *Изрите на гладните*, тие пратиле репортери за да напишат лични стории за нас. Кога репортерите прашале за моите пријатели, сите ги упатиле кон Гејл. Но Гејл како мој најдобар пријател немаше да се совпадне со романсата која ја глумев во арената. Премногу убав, преголем маж и ни најмалку расположен да се смее и да глуми фин пред камерите. Понекогаш многу наликуваме еден на друг. И двајцата го имаме истиот одбивен изглед. Црна права коса, маслинеста кожа, сиви очи. Па некои генијалци решиле дека ќе биде најдобро да го направат мој братучед. Не знаев за тоа сè додека не дојдовме дома, на платформата на возната станица, каде мајка ми ми рече: „Твоите братучеди едвај чекаат да те видат!“ Тогаш се свртев и ги видов Гејл, Хазел и сите деца како ме чекаат, па што можев да направам освен да го прифатам тоа?

Мрсната Сае знае дека ние не сме роднини, но дури и некои од луѓето кои нè познаваат со години се чини како да заборавиле.

„Не можам да дочекам да заврши целата оваа работа“, шепотам.

„Знам“, вели Мрсната Сае. „Но мораш да поминеш низ неа за да стигнеш до крајот. Подобро да не доцниш.“

Благ снег почнува да паѓа додека одам кон *Селото на победниците*. Има околу еден километар пешачење од центарот на градот до селото, но мене ми се чини како да се наоѓа во комплетно друг свет. Тоа е посебна општина изградена околу една прекрасна полјана, украсена со расцветени грмушки. Има дванаесет куќи, секоја од нив десетпати поголема од онаа во која пораснав. Девет куќи се празни, како што отсекогаш биле. Другите три кои се во употреба нè припаѓаат мене, на Пита и на Хајмич.

Мојата куќа и куќата на Пита зрачат со топол сјај на живот. Осветлени прозорци, чад од оџаците, куп светло обоени житарки прицврстени на предните врати како декорација за претстојниот фестивал на жетвата. Како и да е, куќата на Хајмич и покрај грижата на одржувачите на местото, дише со здив на напуштеност и заборава. Се фаќам за неговата предна врата, свесна за тоа дека не ја правам најисправната работа и влегувам внатре.

Мојот нос во истиот миг се збрчува од гадење. Хајмич одбива да пушти некој внатре за да исчисти, а самиот ужасно го прави тоа. Со текот на годините, миризбата на ликер и повраќаница, зовриена зелка и изгорено месо, неиспрана облека и измет од глумци, се претворила во ужасна смрдеа од која ми се насолзуваат очите. Газам врз нередот од губре, скршени шишиња, коски и стакувам до местото каде го наоѓам Хајмич. Тој седи на масата во кујната со рацете испружени преку дрвото. Неговото лице е избличено од ликер и ’рчи.

Ги тресам неговите раменици. „Станувај!“ викам гласно, бидејќи научив дека нема фин начин на кој би можела да го разбудам. Неговото ’рчење запира за момент и потоа продолжува. Го туркам посилено. „Станувај Хајмич, денес е Турата!“ Насила го отворам прозорецот и длабоко вдишувам од чистиот воздух надвор. Моите стапала газат низ отпадот кој е расфрлен по подот и наоѓам метално гезве кое го мијам во мијалникот. Огнот во кум-

бето не е комплетно згаснат, па успевам да го разгорам кумурот кој останал. Ставам некакво мелено кафе во лончето, доволна количина за да бидам сигурна дека ќе биде добро и силно, и го ставам на кумбето за да се свари.

Хајмич сè уште е како мртов. Кога гледам дека ништо друго не помага, полнам еден леген со ледено студена вода, ја истурам врз неговата глава и потскокнувам настрана. Длабок животински крик доаѓа од неговото грло. Тој скокнува, ја клоца столицата на десет чекори зад себе и замавнува со нож. Заборавив дека секогаш спие со нож прикештен за својата рака. Требаше да го забележам тоа од неговите стегнати прсти, но не можам да мислам на сè во исто време. Тој пцуе и мавта со ножот во воздухот неколку секунди пред да си го врати разумот. Си го брише лицето со ракавот од кошулата и се врти кон прозорската штица на која јас сум искачена во случај да треба набрзина да побегнам.

„Што правиш ти?“ мрмори тој.

„Ми рече да те разбудам еден час пред да дојдат камерите“, велеам.

„Што?“ прашува тој.

„Твоја беше идејата“, инсистирам.

Се чини како да се присетува. „Зошто сум целиот мокар?“

„Не можев да те разбудам“, велеам. „Види, ако сакаше некој да те третира како бебе, требаше да му кажеш на Пита.“

„Да ми каже што?“ Самиот звук на неговиот глас почнува да го превртува мојот stomак и да предизвикува непријатни грчеви на вина, тага и страв. И копнеж. Фер е да признаам дека и тоа чувство е присутно. Само што тоа чувство имаше многу голема конкуренција од други чувства за да може да исплива на површина.

Гледам како Пита се приближува кон масата додека свежите снегулки на неговата руса коса блескаат од сончевата светлина која влегува низ прозорецот. Тој изгледа силно и здраво, толку различно од болното, прегладнето момче кое го познавав во арената, а и едвај може да се забележи неговото накривување со

повредената нога. Ја става векната од свежо испечен леб на масата и ја подава раката кон Хајмич.

„Да ти кажам ти да ме разбудиш без да ми предизвикаш воспаление на белите дробови“, вели Хајмич, спуштајќи го ножот на масата. Ја соблекува одвратната кошула, оставајќи се во подеднакво нечиста и валкана поткошула и се брише со сувиот дел.

Пита се насмевнува и го полива ножот на Хајмич со белиот ликер од шишето на подот. Го брише острилото од ножот со крајот од својата маица и го сече лебот. Пита се грижи за тоа секогаш да имаме свежо испечени производи. Јас ловам. Тој пече. Хајмич пие. Сите имаме свој начин кој го користиме за да бидеме постојано зафатени и да ги држиме мислите што е можно подалеку од времето кога бевме натпреварувачи во *Игрите на гладните*. Дури кога му го подава ножот на Хајмич, тогаш ме погледнува за првпат. „Сакаш парче?“

„Не, јадев на црниот пазар“, велеам. „Но, ти благодарам.“ Гласот не ми звучи како да е мојот, толку е формален. Таков каков што беше секојпат кога зборував со Пита откако камерите го завршија снимањето на нашето среќно враќање дома и им се вративме на нашите вистински животи.

„Нема на што“, отсечно вели тој.

Хајмич ја фрла кошулата некаде во хаосот. „Брррр. Вие двајцата имате доста работа за загревање пред да почне шоуто.“

Тој е во право, се разбира. Публиката ќе очекува пар вљубени птички кои победија на *Игрите на гладните*, а не двајца кои едвај можат да се погледнат во очи. Но сè што велеам е: „Оди искапи се, Хајмич.“ Потоа скокнувам од прозорецот и низ полјаната се упатувам кон мојата куќа.

Снегот почнува посилено да вее и додека се движам зад себе оставам траги од стапала. Застанувам пред влезната врата за да ги исчистам чевлите пред да влезам внатре. Мајка ми работеше ден и ноќ за сè да изгледа совршено пред камерите, па сега не е

време да ги извалкам нејзините блескави плочки. Едвај стапнувам внатре кога, еве ја, ме фаќа за рака со намера да ме запре.

„Не грижи се, тука ќе ги соблечам“, вела, собувајќи ги чевлите на килимчето.

Мајка ми испушта една необична, задишана насмевка и ја тргнува натоварената ловечка торба од моето рамо. „Тоа е само снег. Добро се прошета?“

„Да се прошетам?“ Таа знае дека половина ноќ ја минав во шумата. Тогаш го забележувам човекот кој стои зад неа кај вратата од кујната. Само еден поглед на неговиот костум изработен по мерка и хируршки совршениот израз на лицето се доволни за да знам дека човекот е од Капитол. Нешто не е во ред. „Па не би рекла дека беше прошетка. Повеќе беше лизгање по мраз. Надвор навистина станува лизгаво.“

„Некој е тука за да те види“, вели мајка ми. Нејзиното лице е премногу бледо и речиси можам да го чујам немирот кој се обидува да го сокрие.

„Мислев дека нема да дојдат пред пладне“. Се преправам дека не сум ја забележала нејзината вознемиреност. „Дали Чина дојде порано да ми помогне да се подготвам?“

„Не, Кетнис, тоа е...“ почнува мајка ми.

„Навamu, Ве молам следете ме госпоѓице Евердин“, вели мажот и покажува кон ходникот. Изопачено е некој да изигрува водич во твојот сопствен дом, но знам дека е подобро да не противречам.

Додека одам и упатувам на мајка ми успокојувачка насмевка преку рамото. „Веројатно дополнителни инструкции за турата.“ Постојано ми праќаа различни работи околу планот за патувањето и за тоа кој протокол ќе се применува во одделен реон. Но додека се приближувам кон вратата - вратата која дури не сум ја ни видела затворена сè до овој момент - чувствувам како мозокот почнува да ми се забрзува. *Кој е тука? Што сакаат? Зошто мајка ми е толку бледа?*

„Влези веднаш“, вели човекот од Капитол кој ме следеше надолу по ходникот.

Ја свртувам мазната бакарна квака и влегувам внатре. Мојот нос веднаш ја регистрира конфликтната миризба на рози и крв. Мал маж со побелена коса кој како низ магла ми изгледа познато, чита книга. Крева еден прст нагоре како да вели: „Само момент.“ Тогаш се врти кон мене и срцето почнува да ми потскокнува како лудо.

Зјапам во змиестите очи на Претседателот.

VTORA GLAVA

Во мојата глава, Претседателот секогаш го гледам како стои пред некои големи мермерни столбови на кои висат гигантски знамиња. Толку ми е нереално што го гледам вака опкружен со обичните, секојдневни предмети кои се наоѓаат во оваа соба. Како да го отворам капакот од лонецот и да најдам отровен заб од змија наместо гулаш.

Што би можел да прави тој тука? Мојот мозок лета назад во времето прisetувајќи се на деновите на отворањето на другите *Победнички тури*. Се сеќавам дека сум ги видела победничките трибути со нивните ментори и стилисти. Некогаш дури се има случено и некои високи државници од Владата повремено да се појават. Но никогаш досега го немам видено Претседателот. Тој присуствуваше само на свеченостите во Капитол. И точка.

Ако тој допатувал од неговиот град сè до овде, тоа може да значи само една работа. Јас сум во сериозна неволја. А ако јас сум во неволја тоа значи дека и моето семејство, исто така, е во неволја. Морници ми поминуваат по телото од помислата дека овој човек кој ме презира може да им се доближи на мојата мајка и сестра. Тој секогаш ќе ме мрази. Затоа што јас ги надмудрив неговите садистички *Игри на гладните*, направив Капитол да изгледа смешно и, следствено на тоа, ја нарушив неговата власт.

Сè што правев беше обид да го одржам во живот Пита, а и себеси. Тоа што тие го оценија потегот како побуна или отпор – тоа беше само коинциденција. Кога Капитол наредува дека само еден трибут може да живее, а ти имаш смелост да ја предизвикуваш нивната наредба, претпоставувам дека тоа е само по себе

побуна. Мојата единствена одбрана беше да се преправам дека целосно сум полудела од силната љубов кон Пита. Па на двајцата нѝ беше дозволено да живееме и да бидеме крунисани како победници. Да одиме дома, да прославиме, да мавтаме пред камерите и да бидеме оставени на мир. Сè до овој момент.

Не знам дали е поради тоа што оваа куќа е нова за мене или шокот што го видов него, или можеби свесноста за тоа дека тој може да ме убие за секунда – но нешто ме тера да се чувствувам како натрапник. Како ова да е негова куќа, а јас сум непоканетата страна. Не му посакувам добредојде и не му нудам стол. Не велам ништо. Всушност, го третирам како да е вистинска змија, оние отровните. Стојам неподвижно, моите очи се фиксирани на него, барам начин како да побегнам од него.

„Мислам дека ќе ја направиме целата ситуација многу поедноставна ако се согласиме да не се лажеме меѓусебно“, вели тој. „Што мислиш?“

Мислам дека јазикот ми е замрзнат и дека говорот би бил невозможен, но се изненадувам дури и себеси кога одговарам со непрекинат глас. „Да, мислам дека тоа би заштедило време.“

Претседателот се насмевнува и за првпат му ги забележувам усните. Очекувам усни на змија, што би значело да нема усни воопшто. Но тие се претерано полни, а кожата му е цврсто затегната. Морам да се запрашам дали тој хируршки си ја коригирал устата за да изгледа попривлечно. Ако го направил тоа, постапката била залудно трошење на време и пари, затоа што не е ни малку привлечен. „Моите консултанти беа загрижени дека ќе бидеш комплицирана и тешка за справување, но ти немаш таква намера, зарем не?“ прашува тој.

„Не“, одговарам.

„Тоа им го реков и јас. Реков, ни една девојка која оди до тие крајности за да го зачува својот живот не би била заинтересирана туку така да го отфрли со двете раце. Потоа, тука е и нејзиното семејство на кое треба да мисли. Нејзината мајка, нејзината сестра и

сите тие... братучеди.“ Патем, го развлече зборот „братучеди“ доста долго, сигурно знае дека Јас и Гејл не сме роднини.

Добро, сега сите карти се на масата. Можеби така е подобро. Не ми оди добро со двосмислени закани. Повеќе би сакала да знам на што сум.

„Ајде да седнеме.“ Претседателот седнува на големата маса од полирано дрво каде што Прим ја пишува својата домашна работа, а мајка ми го средува буџетот. Како наш дом, ова е место кое тој нема никакво право, но сепак, ако се водиме според законот, тој како Претседател има баш секако право да го окупира. Седнувам на почетокот од масата на една од изрезбаните исправени столици. Направени се за некој повисок од мене, па само моите прсти допираат до земјата.

„Имам проблем, госпоѓице Евердин“, вели Претседателот. „Проблем кој започна во моментот кога ти ги извади оние отровни боровинки во арената.“

Се разбира дека се сеќавам на тој момент. Тоа беше моментот на крајот од *Изрите* кога Јас претпоставив дека ако Организаторите требаше да изберат помеѓу тоа да нè гледаат мене и Пита како извршуваме самоубиство - што би значело да немаат победник - или да нè остават и двајцата да живееме, тие би го одбрале второто.

„Доколку главниот организатор, Сенека Крејн, воопшто имаше грам разум, ќе те претвореше во прашина уште тогаш. Но за жал, тој беше многу сентиментален, па еве си ти. Можеш ли да погодиш каде е тој сега?“ прашува тој.

Кимам со главата, бидејќи по начинот на кој го кажува тоа, јасно е дека Сенека Крејн е убиен. Миризбата на рози и крв, сега кога нè дели само една маса, стана уште посилен. Во револверот на Претседателот има роза што малку ми ја разјаснува миризбата на рози, но сигурно додавале некакви вештачки средства, бидејќи вистинскиот цвет не смрди така. Што се однесува до мирисот на крв... не знам од каде доаѓа тој.

„После тоа веќе беше доцна, немаше што друго да се направи освен да ти биде дозволено да го одиграш твоето мало сценарио. А ти беше прилично добра во тоа - со онаа средношколска глума на лудост од љубов. Луѓето од Капитол беа прилично убедени. За жал, не паднаа сите од реоните на вашата глума“, вели тој.

Не беше намерно, но на моето лице мора да се појавила некоја искра на лутина, бидејќи гласот му стана поостар.

„Ова, секако, вие не го знаете. Немате пристап до информациите за расположението на другите реони. Во неколку од нив, како и да е, го видоа твојот мал трик со боровинките како акт на отпор, а не акт на љубов. И ако од сите можни места, девојка од Реон 12 може да се спротивставува на волјата на Капитол и да си замине неповредена, што ги спречува нив да го направат истото?“ вели тој. „Како би можеле во тој случај да спречиме, ајде да речеме, востание?“

Ми треба еден момент за да ја регистрирам неговата последна реченица и потоа таа ме освестува со целата своја тежина. „Има некако востание?“ прашувам, истовремено чувствувајќи морници и возбуда од помислата дека е можно такво нешто да се случи.

„Сè уште не. Но ќе дојде и до тоа ако не се смени текот на работите. А веќе знаеме дека востанијата водат до револуција.“ Претседателот ја става раката над својата лева веѓа и го чеша челото баш на истото место каде Јас добивам главоболка во моментов. „Дали имаш некаква идеја што би можело тоа да значи? Колку многу луѓе би умреле? Во какви услови за живот ќе останат оние кои ќе преживеат? Да, многу луѓе имаат проблеми со владењето на Капитол, но верувај ми кога го кажувам ова: Ако ние ја олабавиме контролата врз реоните макар и за кратко - целиот систем ќе крахира.“

Изненадена сум од директниот пристап, па дури и од искреноста на овој говор - како негова примарна грижа да е благосос-

тојбата на граѓаните на Панем, а всушност ништо не би можело да биде подалеку од вистината. Не знам ни самата како се осмелувам да ги кажам следните зборови, но ги кажувам. „Мора ситуацијата да е многу чувствителна штом една шака боровинки можат да ја разнишаат.“

Има долга пауза додека ме анализира. Потоа едноставно вели „Чувствителна е. Само не на начинот на кој ти тоа го замислуваш.“

Се слуша тропане на вратата и човекот од Капитол ја протнува главата во просторијата. „Мајка ѝ прашува дали сакате чај.“

„Сакам. Сакам чај“, вели Претседателот. Вратата се отвора и таму стои мајка ми, држејќи послужавник со кинески сервис за чај кој си го донела во *Нечистиот дел* кога се омажила. „Оставете го тука, Ве молам.“ Покажува кон масата и ја става својата книга на неа.

Мајка ми го спушта послужавникот. Во него има чајник и филџани, крем и шеќер, и чинија колачи кои се прекрасно декорирани со разнобојни чоколадни цвеќиња. Декорирањето може да биде само масло на Пита.

„Колку добро добредојде. Знаеш, смешно е колку често луѓето забораваат дека Претседателот треба и да јаде, исто така“, вели Претседателот шармантно. Добро, во секој случај се чини како тоа малку да ја опушти мајка ми.

„Дали можам да Ви донесам и нешто друго? Можам да приготвам нешто побогато ако сте гладни“, понудува таа.

„Не, ова не би можело да биде посовршено. Ви благодарам“, вели тој, со јасен тон кој кажува дека таа сега треба да си замине. Мајка ми кимнува, ми упатува еден поглед и заминува. Претседателот става чај во двете чаши, ги полни со крем и шеќер, а потоа долго меша. Чувствувам дека тој го кажа своето и дека сега чека мој одговор.

„Немав намера да започнам какви било востанија“, му велам.

„Ти верувам. Не е важно. Твојот стилист како да успеа да претскаже нешто со изборот на облеката која ја дизајнираше за тебе. Кетнис Евердин, девојката која гореше. Ти предизвика искра која може да прерасне во пекол кој ќе го уништи Панем, ако никој не внимава на неа“, вели тој.

„Зошто едноставно не ме убиете сега?“ велам.

„Јавно?“ прашува тој. „Тоа само би додало масло на огнот.“

„Тогаш, направете да изгледа како несреќен случај“, велам.

„Кој би поверувал во тоа?“ прашува тој. „Ни самата не би поверувала во тоа дури и ако навистина ти се случи несреќа. Секако би мислела дека е наместено, зар не?“

„Тогаш кажете ми што сакате да направам. Ќе го направам тоа“, велам.

„Ех, да беше толку едноставно.“ Тој зема едно од цветните колачиња и го испитува. „Прекрасно. Мајка ти ги прави овие?“

„Пита ги прави.“ И за првпат сфаќам дека не можам да издржам да го гледам во очи, морам да го свртам погледот секојпат кога ме погледнува. Посегнувам по мојот чај, но најверојатно рацете не ми се толку смирени колку што сакам да бидат, па филџанот тропка по тацната. Веднаш го спуштам и посегнувам по колаче за да ја прикријам нервозата.

„Пита. Како е љубовта на твојот живот?“ прашува тој.

„Добро е“, велам.

„А кажи ми, во кој момент поточно тој стана свесен за степе- нот на твојата рамнодушност?“ прашува тој, брцнувајќи го колачето во чајот.

„Не сум рамнодушна“, велам.

„Не си рамнодушна, но сигурно не си толку обземена со тоа младо момче колку што сакаш твојата земја да мисли дека си“, вели тој.

„Кој вели дека не сум?“ прашувам.

„Јас велам“, вели Претседателот. „И немаше да бидам тука ако јас бев единствената личност која се сомнева во тоа. Како е прекрасниот братучед?“

„Не знам... не...“ Одбивноста кон овој разговор - дискусијата со Претседателот околу моите чувства за двете личности за кои најмногу се грижам, ме задушува.

„Зборувајте, госпоѓице Евердин. Него можам многу полесно да го убијам ако не дојдеме до некое среќно решение“, вели тој. „Не му правиш услуга со тоа што исчезнуваш со него во шумата секоја недела.“

Ако тој го знае ова, тогаш што друго знае? И од каде го знае ова? Многу луѓе можеле да му кажат дека Гејл и јас ги поминуваме неделите во ловење. Зарем на крајот не се појавуваме со преполни торби плен? Зарем не го правиме тоа со години? Вистинското прашање е: што мисли тој дека се случува во шумата зад Реон 12? Сигурно не нè следеле до таму? Или нè следеле? Можно ли е да нè следеле? Тоа се чини невозможно. Сигурно не бил човек во прашање. Можеби биле камери? Тоа никогаш не ми поминало низ главата сè до овој момент. Шумата отсекогаш беше нашето безбедно место, нашето место оддалечено од канџите на Капитол, каде сме слободни да кажеме сè што чувствуваме, да бидеме она што навистина сме. Барем така беше пред *Игрите*. Ако нè надгледувале уште оттогаш, што виделе? Двајца луѓе кои ловат заедно, кои зборуваат предавнички работи против Капитол, да. Но не двајца заљубени луѓе, она што Претседателот се обидува да го наметне. Ние сме безбедни во тој поглед. Освен ако... освен ако...

Се случи само еднаш. Беше брзо и неочекувано, но се случи.

Откако Пита и јас дојдовме дома од *Игрите*, поминаа неколку недели додека да го видам Гејл насамо. Првиот пат кога го видов беше на задолжителното прославување. Гозбата за победниците каде само луѓето од највисоката класа беа поканети. Празник за целиот реон со бесплатна храна и естрадните уметници и

забавувачи кои беа донесени од Капитол. *Денот за подароци*, првиот од дванаесетте, кога кутии со храна им се доставуваа на сите луѓе од реонот. Тоа беше мојот омилен ден. Кога ги гледав сите тие гладни деца во *Нечистиот дел* како трчаат наоколу, мавтаат со тегли со компот од јаболка, лименки со месо, па дури и бонбони. Вреќи преголеми дури и за човек да може да ги крене. Бев среќна затоа што знаев дека во текот на годината, секој месец сите ќе добиваат уште по еден пакет. Тоа беше една од оние ретки ситуации кога се чувствував добро што победив на *Игрите*.

Поради церемониите, настаните и репортерите кои го снимаа секој мој потег додека зборував, им се заблагодарував и го бакнував Пита поради публиката, јас буквално никаде немав приватност. По неколку недели, работите конечно стивнаа. Камерманите и репортерите се спакуваа и заминаа дома, а јас и Пита станавме подалечни од кога било. Моето семејство се смести во куќата во *Селото на победниците*. Секојдневниот живот во Реон 12 – работниците во рудниците, децата во училиште – продолжи со вообичаеното темпо. Чекав додека не бидам сигурна дека ридот е навистина чист, и тогаш, една недела, без да кажам никому, станав неколку часа пред да зазори и се упатив кон шумата.

Времето сè уште беше доволно топло, па не ми беше потребна јакна. Спакував со себе една торба со храна, ладна кокошка, сирење, печен леб и портокали. Долу во мојата стара куќа, ги облекох моите ловечки чизми. Како и обично, оградата не беше заштитена со електрична струја, па едноставно беше да се пикнам во шумата и да си ги земам лакот и стрелите. Отидов до нашето место, моето и на Гејл, каде што го делевме појадокот она утро на *Денот на одбирање трибути* пред да заминам во *Игрите*.

Чекав најмалку два часа. Почнав да мислам дека се откажал од мене во текот на неделите кои изминаа. Или дека повеќе не се грижи за мене. Дури и дека ме мрази. А идејата да го загубам засекогаш, мојот најдобар пријател, единствената личност на која сум ѝ ги доверила сите мои тајни, беше толку болна што не можев

да ја поднесам. Не после сите работи кои се случија. Се чувствував како да ми се откинуваат очите, а грлото почна да ми се стега како кога сум лута.

Тогаш погледнав нагоре и го видов него, на десеттина чекори од мене. Стоеше и само ме гледаше. Без воопшто да размислам, скокнав и ги фрлив рацете околу него, испуштајќи некакви чудни звуци како комбинација од смеење, давење и плачење. Ме држеше толку цврсто што не можев да му го видам лицето, но помина навистина долго време додека ме пушти, а и немаше многу избор, бидејќи почнав неверојатно силно да икам и морав да се напијам нешто.

Го правевме сето она што вообичаено го правиме. Појадувавме, ловевме, фаќавме риби и беревме корења. Зборувавме за луѓето во градот, за неговиот нов живот во рудниците, за моето време поминато во арената, но не за нас. Само за други работи. Кога стигнавме до дупката под оградата која е најблиску до црниот пазар, мислам дека навистина поверував дека работите би можеле да бидат исти. Дека можеме да продолжиме каде што застанавме. Му го дадов целиот плен на Гејл да го размени, бидејќи ние и онака имавме еден куп храна дома. Му реков дека ќе морам да го прескокнам црниот пазар (иако сакав да отидам со него) бидејќи мајка ми и сестра ми воопшто не знаеја дека ќе одам да ловам и сигурно се прашуваа каде сум толку долго. Тогаш, одеднаш, додека му предлагав да одам и да ги проверам замките, тој го опфати моето лице со своите раце и ме бакна.

Бев комплетно неподготвена. После сите тие часови помина ти со Гејл - додека го гледав како зборува, како се смее и се мурти - мислев дека знам сè што може да се дознае за неговите усни. Но не можев ни да замислам каква топлина ќе почувствувам кога ќе се притиснат за моите. Или како тие раце, кои можат да ја наместат најкомплексната стапица, би можеле мене уште полесно да ме фатат во неа. Мислам дека испуштив некаков звук од грлото и нејасно се сеќавам на моите прсти, цврсто испреплетени,

залепени на неговите гради. Тогаш ме пушти и рече: *Морав да го направам тоа. Барем еднаш.*

И замина.

И покрај фактот што сонцето заогаше и што знаев дека моите дома сигурно се загрижени, седнав до едно дрво близу оградата. Се обидував да одлучам како се чувствувам во врска со бакнежот, дали ми се допадна или ме навреди, но сè за што можев да размислувам беше притисокот на неговите усни и мирисот на портокал на неговата кожа кој сè уште го чувствував. Немаше логика да го споредувам овој со многуте бакнежи кои ги разменив со Пита. Сè уште немав сфатено дали некој од нив воопшто се броеше. Дали беше вистински. Конечно си заминав дома.

Неколку дена подоцна, ги подготвив замките сама, уловив плен и ѝ го однесов месото на Хазел. Но не го видов Гејл сè до неделата. Имав подготвено комплетен говор, за тоа како не сакам да имам момче и како никогаш не сум имала во план да се мажам, но никогаш не го употребив. Гејл се однесуваше како бакнежот никогаш да не се случил. Можеби чекаше јас да кажам нешто. Или да му го возвратам бакнежот. Наместо тоа, јас едноставно се преправав дека ништо не се случило, исто како и тој. Но се случи. Гејл фрли некаква невидлива бариера помеѓу нас, а со тоа и на секоја надеж која ја имав во врска со продолжување на нашето старо, едноставно пријателство. Колку и да се преправав, никогаш не можев да ги погледнам неговите усни на истиот начин како порано.

Сето ова брзо врие низ мојата глава додека очите на Претседателот бодат низ мене со закани дека ќе го убие Гејл. Колку бев глупава што помислив дека Капитол едноставно ќе ме игнорира штом ќе се вратам дома?! Можеби не знаев за потенцијалните востанија, но знаев дека се лути на мене. Наместо да бидам екстремно внимателна за да не ја предизвикам оваа ситуација, што направив јас? Од гледна точна на Претседателот, јас го игнорирав Пита и пред целиот реон се расфрлав со моите чувства за Гејл. А

со самото тоа, многу јасно дадов до знаење дека го исмејувам Капитол. Сега, го загрозив животот на Гејл и неговото семејство, моето семејство и семејството на Пита само поради мојата лекомисленост.

„Ве молам, немојте да го повредите Гејл“, шепотам. „Тој ми е само пријател. Пријател ми е со години. Тоа е сè што се случува помеѓу нас. Освен тоа, сега сите мислат дека сме роднини.“

„Мене ме интересира само како тоа влијае на твојот однос со Пита затоа што тоа влијае на расположението на реоните“, вели тој.

„Сè ќе биде исто на *Турата*. Ќе бидам заљубена во него исто како што бев“, вела.

„Исто како што си“, ме поправа Претседателот.

„Исто како што сум“, потврдувам.

„Само што ќе треба да го направиш тоа уште подобро сега кога има опасност од востанија“, вели тој. „*Турата* ќе биде твојата единствена шанса да ги вратиш работите на место.“

„Знам. Ќе го направам тоа. Ќе ги убедам сите од реоните дека не сум го исмејувала Капитол, дека сум била полудена од љубов“, вела.

Претседателот станува и благо ги допира своите надуени усни со салфета. „Нишани повисоко од потребното во случај да потфрлиш.“

„Како мислите? Како можам да нишанам повисоко?“ прашувам.

„Убеди ме мене“, вели тој. Ја спушта салфетата и ја зема книгата в раце. Не гледам во него додека се упатува кон вратата, па се сепнувам кога ми шепнува на уво.

„Патем, знам за бакнежот.“ Тогаш вратата се затвора зад него.

TRETA GLAVA

Мирисот на крв... доаѓаше од неговиот здив.

Што ли прави тој? Размислувам. *Ја пие?* Го замислувам како ја голта од филџан за кафе. Брцнува колаче во таа работа и го вади натопено во црвена течност.

Надвор од прозорецот, една кола оживува, благо и тивко како предење на мачка, и потоа исчезнува во далечината. Исчезнува исто како што пристигна, незабележливо.

Се чини како собата да се врти во бавни накривени кругови, па се прашувам дали можеби сум се онесвестила. Се наведнувам напред и се задржувам за масата со една рака. Во другата сè уште го држам прекрасното колаче на Пита. Мислам дека имаше жолт крин на него, но сега кога е згмечен останале само ситни парчиња во мојата тупаница. Воопшто не бев свесна дека го стискам, но претпоставувам дека морав да се држам за нешто додека мојот свет излегуваше од контрола.

Посета од Претседателот. Реоните на работ на востание. Директна смртна закана за Гејл, а сигурна сум дека ќе следуваат и други. Сите што ги сакам осудени на пропаст. А кој знае уште кој друг ќе плаќа за моите постапки? Освен ако не ги средам работите на оваа тура. Да го смирам незадоволството и Претседателот да може да биде мирен. Но како? Со тоа што ќе ѝ докажам на целата земја дека во мојата љубов кон Пита Меларк нема ниту еден грам сомнеж.

Не можам да го направам ова, си мислам. Не сум толку добра. Пита е оној добриот, оној шармантниот. Тој може да направи луѓето да поверуваат во што било. Јас сум таа којашто ја држи уста-